

ENTREVISTA

fragment de l'espai. Quan fas un enquadrament sempre ensenyes allò que t'interessa. I aquest és el principi de la manipulació.

En aquest aspecte estem d'acord. I també que quan fas una foto, impressionses allò que veus. Aquelles imatges que veus, aquelles que tens al cervell o de les quals, naturalment, encara no tens els negatius... Ben pensat, parlant amb Lluís Brunet, he arribat a la conclusió que la fotografia i l'escriptura són la mateixa cosa: Un bon escrit, què ha de ser? Doncs, ha de dir alguna cosa que tingui interès i, naturalment, ha d'estar ben narrat, ben escrit. La fotografia és el mateix. M'explico: Quan vas pel món veus infinitat de coses la majoria de les quals no et criden l'atenció per res. Si en un moment trobes justament alguna cosa que t'estimula l'atenció, és perquè allò, d'una manera o altra, t'ha impressionat. És el moment en què, entre allò que impressiona i tu, s'estableix un contacte, contacte del qual es poden extreure diverses conclusions. La càmera fotogràfica és com un caixó completament tancat a l'interior del qual hi ha una làmina sensible a la llum. L'interior, però, és completament fosc amb un forat que es pot obrir i tancar. Quan el fotògraf veu aquesta «cosa» que l'impresiona, només ha d'obrir el forat de la càmera; la impressió entra a dins, es queda enganxada a la làmina sensible i... es converteix en una foto. Per tant, doncs, la primera im-

Lluís Brunet és especialista en la creació, disseny i realització d'imatges fotogràfiques, gràfiques, analògiques, digitals, virtuals i reals

pressió és la important. Continuem.

Diuen que Lluís Brunet és el professional que es va a buscar quan es vol una fotografia impecable, doncs és conegut per la minuciositat i detall del seu mètode de treball. Només es conforma amb la perfecció. És tan exageradament minuciós com el pintor?
Se n'ha de ser molt, però no sé fins a quin extrem pot ser això exagerat o no. El que sí és cert és que a la meua feina cal cuidar tots els detalls. A vegades, has de col·laborar amb els especialistes més curiosos; cuiners, estilistes, maquilladors, Perruquers. És molta feina.

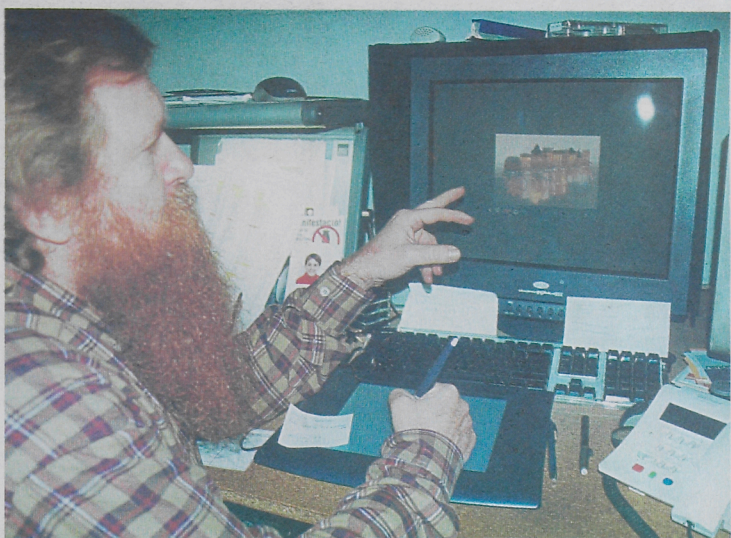
I a casa, a la vida quotidiana, continua essent tan detallista?

Això ho tindries que preguntar a la meua dona i als meus fills, doncs la meua versió podria ser com els enquadraments: Et podria ensenyar allò que m'interessa.

Fem un breu incís personal i íntim: Lluís Brunet és casat amb Maria Navarro, i té tres fills: Marc, Pau i Montserrat. Normalment, la bicicleta és el seu mitjà de transport. Intueixo que Brunet és un observador de tot i de tot-hom. Per força. Per això concentra l'atenció en allò que l'interessa, que l'impresiona, obra la caixa fosca i capta la realitat del moment. I tot allò que veu ho emmagatzema en el seu cap, en el seu cervell, com si d'un ordinador es tractés.

Diuen que els seus trucatges fotogràfics són tan màgics que no s'hi veu el «truc». És secret?

Bé, primer de tot, aquí hauríem de parlar de diferents èpoques. Quan la fotografia digital no existia les meves fotos semblaven digitals. En canvi, ara, semblen convencionals. Quant els secrets, sí,

a vegades, sí. Hi ha molta gent que s'ha trencat el cap per saber com ho he fet. També cal dir que si jo puc fer-ho també ho pot fer qualsevol altre. No sóc cap eminència ni hi ha cap més secret que saber dominar la càmera. Tot és tècnica, lògica i fer servir el magí.

Beu preferentment en les fonts del surrealisme? Dalí, per exemple?

Més que Dalí, Magritte. Va ser la meua primera font d'inspiració. El seu concepte, les seves explicacions, la seva manera de veure les coses em van donar peu a intentar adaptar els conceptes que ell utilitzava amb la pintura a la imatge fotogràfica.

I això no li devia resultar fàcil. Gens. M'explico: La fotografia és «un sistema abstractiu». És a dir, que agafes, que prens; en canvi, la pintura és un sistema «additiu». Tens una tela en blanc i l'has de pintar, l'has d'omplir. Per aquest motiu es diu que les fotografies no es fan, es capten; perquè les imatges ja hi són. Només cal estar preparat per captar-les en el moment just, és clar. Per això, també, sempre s'ha de saber què estàs captant i com vols explicar-ho. I és en aquest sentit que cal entendre la fotografia com un «ens» distint a la res-

ta de les arts. Una tasca de veritable creador.

Quina és la seva fotografia més famosa?

No ho sé... A nivell de Sabadell la que ha tingut més difusió és el cartell de les Segones Jornades Mediterrànies, on es veu com el mar banya el «moll de Sabadell».

Com diu?

(Riu). Sí. Va ser un trucatge fotogràfic, és clar. Era una prova gràfica de que a Sabadell tenim mar. La demostració que a Sabadell tenim la sort de tenir el barri de muntanya (Terrassa) i el barri marítim (Barcelona). Nosaltres som al centre.

Suposo que moltes hores de feina per aquest Sabadell cara al mar.

Moltíssimes. Pensa que en aquells temps encara no existia la fotografia digital. Així doncs, primer vaig haver de fer les dues fotos, una a Barcelona i una altra a Sabadell, però a la mateixa hora perquè la llum i les ombres fossin iguals. Després difuminar la muntanya, cuidar tots els detalls del trucatge...Un treball molt artesà, vaja.

Sens dubte, l'alt grau de percepció i retentiva visual de Lluís Brunet es fa palesa en la seva manera de veure les coses. Amb els ulls de la imaginació.

Té un enorme sentit de la curiositat i una gran capacitat d'adaptació als temps que van canviant. És un home molt inquiet i molt conscient del que el futur pot aportar en el camp fotogràfic, especialment dins del món publicitari, industrial i, fins i tot, tecnològic. Prova d'això és que l'any 1990, per exemple, conjuntament amb el seu soci, l'enginyer industrial Josep Brunet, van desenvolupar un sistema informàtic per transmetre imatges d'alta definició via telefònica. Ho recorda:

Aquest sistema era un híbrid entre el fax i el processador d'imatges i el vídeo, i el vam confeccionar amb els productes que hi havia al mercat i perfeccionat amb molts mesos de treball conjunt. El vam batejar amb el nom de «Sistema de procés, transmissió i recepció dúplex d'imatges digitalitzades».

Em comenta que, en aquells temps, el centre emissor de la imatge, al seu estudi, era prou sofisticat. El seu ordinador estava adaptat per acceptar un disc òptic de 2.000 imatges capaça de manipular 256.000 colors. A l'hora d'emetre-ho, però, només utilitzaven 256 colors, si el client tenia una pantalla VGA, o 16 si en tenia

una EGA. A casa del client, però, el centre receptor era molt més senzill. Només li calia un monitor o un PC connectats al modem. El client només havia de teclejar la paraula «veure» i el codi de la imatge. Llavors, la fotografia apareixia amb alta resolució i a tot color en la seva pantalla. Però bé, tomem al present. Avui, Lluís Brunet diu que els més de 30 d'anys d'experiència i de procurar estar sempre al dia en l'evolució del món de la imatge, la comunicació i les noves tecnologies —tant analògiques com digitals— l'han portat a poder oferir els seus coneixements per un costat al món universitari com a professor i assessor i per l'altre al món de l'empresa, tant en l'àmbit personal, com en el del treball en equips interdisciplinaris, interns o externs.

Quan veurem a Sabadell una exposició de Lluís Brunet?

Jo ja tinc tot el projecte muntat i descrit. Vull fer una cosa ambiciosa, innovadora, amb la participació d'invidents... pensa que, pel cap baix, potser fa set o vuit anys que la tinc preparada. Però a la faig ben feta o no la faig.

Pensi que en tenim ganes

Certificat de Garantia

Normativa Europea CE

SABADELL

